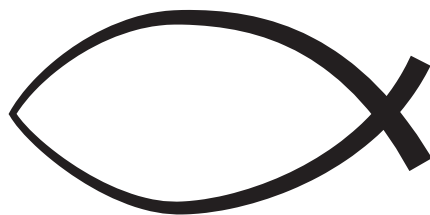
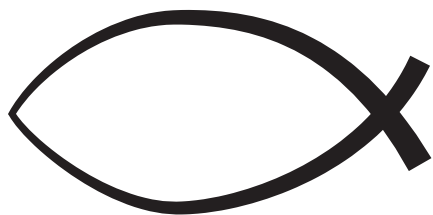
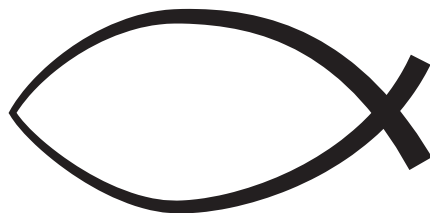
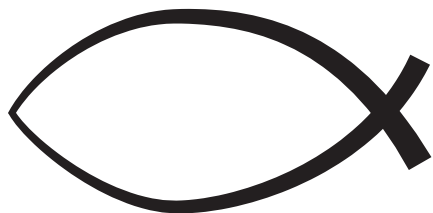
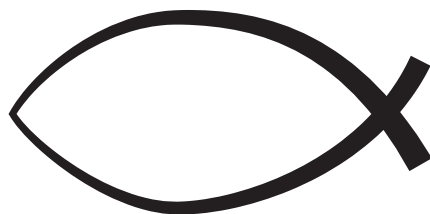
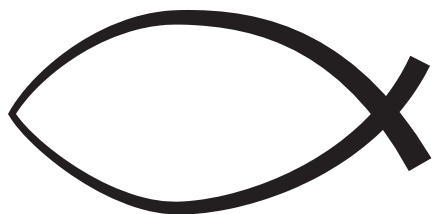
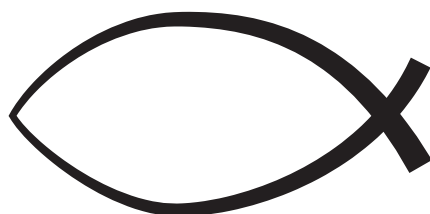
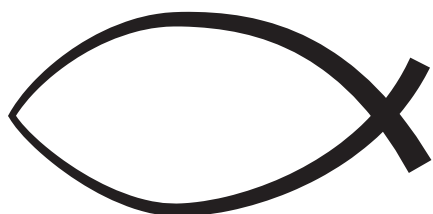
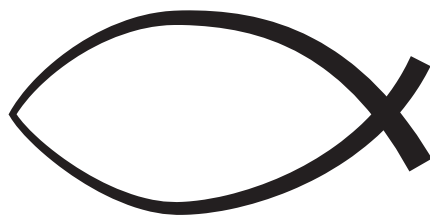
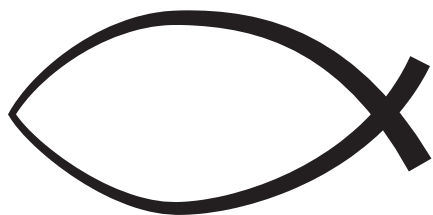


# Petersfisker



# Historier fra virkeligheten

## *Binhu*

Jeg heter Binhu og er fra Kirgisistan i Sentral-Asia. Jeg tilhører dungan-folket, og å være dunganer er det samme som å være muslim. Jeg var utsatt for en ulykke da jeg var liten, og skadet den høyre hånden min. Derfor trodde familien min at ingen kom til å ville gifte seg med meg, og jeg fikk derfor studere for å kunne klare meg selv. Jeg gikk på universitetet og ville gjerne bli språklærer. På universitetet ble jeg kjent med en utenlandsk, kristen student, og hun fortalte meg om troen på Jesus. Etter to år ble jeg døpt, men jeg fortalte ikke til familien min at jeg var blitt kristen.

Men etter to år var jeg hjemme hos foreldrene mine. Da spurte faren min meg om det var sant de ryktene han hadde hørt, at jeg var blitt kristen. Jeg sa ja, og faren min ble fra seg av sinne og sa at han ble nødt til å drepe meg for å bli kvitt den forferdelige sykdommen som kristen tro er. Lillebroren min fikk stoppet han, men faren min lot meg bare gå dersom jeg lovet aldri å komme tilbake til familien og aldri ta kontakt med dem igjen. Jeg rømte etter hvert til Moskva, og der kom jeg i kontakt med en organisasjon som jobber med å oversette det nye testamentet til dungansk, mitt språk. Jeg jobber nå med oversettelsesarbeid, men vet ikke om jeg noen gang kan dra tilbake til familien min, men jeg håper at Bibelen kan finne en vei inn til hjertene deres i framtiden.

## *Hong Quang*

Mitt navn er Hong Quang, og jeg kommer fra Hmong-folket i Vietnam og er pastor i en menighet. Her krever myndighetene at menigheter må registrere seg, men i praksis er det omtrent umulig få en slik registrering. Så lenge vi ikke har denne type registrering, er kirken vår ulovlig, og politiet kan gripe inn når vi har møter. I 2004 ble jeg og en venn dømt til tre års fengsel under falske anklager. Mens vi satt i fengsel, ble vi torturert, og vennen min fikk varige skader på øyet sitt. Kona mi ledet menigheten mens jeg satt inne. Men politiet fortsatte å lage problemer for familien min. De kom om natten og krevde å få ransake huset vårt. En dag kom de og rev ned deler av kirken fordi vi ikke hadde byggetillatelse, mens alle andre hus i gata fikk stå i fred, selv om ingen av dem heller hadde byggetillatelse. Rett etterpå ble jeg satt fri, 15 måneder tidligere enn forventet. Det var svar på internasjonalt press og på alle de bønnene som folk over hele verden hadde bedt for meg. Jeg er fortsatt leder i menigheten, selv om politiet avbryter samlingene våre, og noen ganger krever at alle i menigheten må inn til avhør på politistasjonen. Vi vet at vi ikke har gjort noe galt, og fortsetter å kjempe for å få være kristne her i Vietnam. Utrolig nok får stadig flere øynene opp for kristen tro, på tross av alle vanskelighetene.